

Masetto de Lamporecchio es fa passar per mut i esdevé hortolà d'un monestir de monges, les quals totes concorren a jeure amb ell.

—Admirables dones, hi ha un gran nombre d'homes i dones tan tanoques que creuen a ulls clucs que, quan una donzella duu la toca blanca al cap i l'hàbit negre, ja ha deixat d'ésser dona i no sent els apetits femenins, com si en fer-la monja l'haguessin convertida en pedra; i si senten dir alguna cosa contra aquesta opinió, s'anguniegen tant com si s'hagués comès un mal molt gran i odiós contra natura, sense parar esment en ells mateixos (els quals no pot sadollar la plena llicència de fer tot el que volen), ni tampoc en les grans forces del lleure i del desfici. I semblantment també n'hi ha que són del parer que l'aixada i el càvec, les viandes senzilles i els fatics esvaeixen els apetits concupiscibles dels treballadors de la terra i els fan de magí i enteniment molt grosser. Em plau, doncs, atès que la reina m'ho ha manat i sense sortir de la seva proposta, d'aclarir-vos, amb una novel·leta, fins a quin punt estan equivocats els qui creuen això.

En les nostres contrades hi hagué, i encara hi és, un monestir de monges molt famós en santedat (que no esmentaré per no disminuir de cap manera la seva fama), en el qual, no fa gaire temps, no havent-hi aleshores sinó vuit monges amb una abadessa, totes elles joves, tenien com a hortolà de llur bellíssim jardí un bon homenet, el qual, com que no estava satisfet amb el salari, passà comptes amb l'econom del convent i se'n tornà a Lamporecchio, el lloc d'on era. Aquí, entre els qui ale-